

Byla C-112/21

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2021 m. vasario 25 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Hoge Raad der Nederlanden (Nyderlandų aukščiausiasis teismas,
Nyderlandai)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. vasario 19 d.

Ieškovė:

X BV

Atsakovė:

Classic Coach Company vof

Y

Z

HOGE RAAD DER NEDERLANDEN (Nyderlandų Aukščiausiasis Teismas)

CIVILINIŲ BYLŲ SKYRIUS

<...>

Data: 2021 m. vasario 19 d.

SPRENDIMAS

Byloje

X (ieškovė) B.V.,

įsisteigusi (pagrindinės buveinės vieta),

Kasatorė <...> toliau – (ieškovė),

<...>

prieš

1. V.O.F. CLASSIC COACH COMPANY, įsisteigusią Almerėje (Nyderlandai),

2. Y (2 atsakovas),

gyvenantis (gyvenamoji vietovė),

3. Z (3 atsakovas),

gyvenantis (gyvenamoji vietovė),

Atsakovai kasaciniame procese <...> toliau visi kartu – CCC ir kt.,

<...>

1. Bylos nagrinėjimas

<...> (procesinės nuostatos)

2 Pagrindiniai aspektai ir faktinės aplinkybės

2.1

Nagrinėjant bylą kasacine tvarka galima remtis šia informacija:

i) Nuo 1968 m. iki 1977 m. broliai (2 asmuo) (toliau – (2 asmuo)) ir (3 asmuo) (toliau – (3 asmuo)) buvo Amersforte (Nyderlandai) įsisteigusių tikrosios ūkinės bendrijos (**orig. p. 2**) „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort’s Bloei“, kuri teikė keleivių vežimo autobusais paslaugas (toliau – „1968 m. Amersfoort’s Bloei“), dalininkai.

ii) Nuo 1969 m. ar 1970 m. iki 1977 m. „1968 m. Amersfoort’s Bloei“ veždavo keleivius autobusais, pažymėtais užrašu „(B)“. (1 asmuo) buvo (2 asmens) ir (3 asmens) tėvas ir nuo 1935 m. iki mirties 1971 m. nereguliariai teikė keleivių vežimo paslaugas.

iii) 1975 m. (2 asmuo) įsteigė uždarąją akcinę bendrovę (ieškovė). (Ieškovė) yra įsisteigusi (buveinės vieta) ir teikia keleivių vežimo autobusais paslaugas. Nuo 1975 m. ar 1978 m. (ieškovė) naudoja prekybinius pavadinimus „(A)“ ir (arba) „(ieškovė)“.

iv) 1977 m. (2 asmuo) pasitraukė iš „1968 m. Amersfoort’s Bloei“, o (3 asmuo) kartu su sutuoktine, kuri irgi buvo akcininkė, tęsė uždarnosios akcinės bendrovės „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort’s Bloei B.V.“, kurios buveinė buvo Amersforte (Nyderlandai) (toliau – „1977 m. Amersfoort’s Bloei B.V.“), veiklą.

v) 1991 m. (3 asmuo) su sutuoktine dėl su mokesčiais susijusių priežasčių įsteigė Amersforte (Nyderlandai) tikrąją ūkinę bendriją „V.O.F. Amersfoort's Bloei“ (toliau – „1991 m. Amersfoort's Bloei“). „1977 m. Amersfoort's Bloei B.V.“ ir „1991 m. Amersfoort's Bloei“ veikė vienu metu.

vi) Nuo 1977 m. iki 1997 m. „1977 m. Amersfoort's Bloei B.V.“ ir „1991 m. Amersfoort's Bloei“ naudojo pavadinimus, kurie buvo sudaryti iš „(3 asmens)“ pavardės.

vii) 1995 m., po (3 asmens) mirties, du (3 asmens) sūnūs tęsė „1991 m. Amersfoort's Bloei“ veiklą, o įmonė buvo pavadinta „V.O.F. Classic Coach Company“ (toliau – CCC). CCC buveinė iš pradžių buvo Amersforte (Nyderlandai), nuo 1996 m. – Dimene (Nyderlandai), o nuo 2006 m. ji taip pat įsisteigė Almerėje (Nyderlandai).

viii) Bet kuriuo atveju nuo 2001 m. CCC, veždama keleivius, naudojo pavadinimą „(C)“. Jau kelerius metus CCC autobusų galinėje dalyje nurodomas pavadinimas „(D) (3 asmuo)“.

ix) (Ieškovė) yra žodinio prekių ženklo savininkė, dėl kurio ji 2008 m. sausio 15 d. padavė Beniliukso prekių ženklo registracijos paraišką, įregistruotą numeriu (006), be kita ko, 39 klasės paslaugoms, įskaitant vežimo autobusais paslaugas.

2.2

Šioje byloje (ieškovė) ir kt. reikalauja, kad CCC ir kt. nutrauktų pažeidimus, susijusius su jos Beniliukso žodiniu prekių ženklu (ieškovė) ir prekybiniais pavadinimais (A) ir (ieškovė), ir jų nebetęstų.

(Ieškovė) grindė savo ieškinį argumentu, kad CCC ir kt., naudodami pavadinimą „(3 asmuo)“, pažeidė jos teises į prekių ženklą pagal Beniliukso konvencijos dėl intelektualios nuosavybės (toliau – BKIN) 2.20 straipsnio 1 dalies b ir d punktus (ankstesnė redakcija) (dabar: 2.20 straipsnio 2 dalies b ir d punktai) ir teisę į prekybinį pavadinimą pagal *Handelsnaamwet* (Įstatymas dėl prekybinių pavadinimų, toliau – *Hnw*) 5 straipsnį.

2.3

CCC ir kt. nesutiko su tariamu prekių ženklo pažeidimu, be kita ko, remdamiesi, BKIN 2.23 straipsnio 2 dalimi (ankstesnė redakcija). Pagal šią nuostatą prekių ženklo savininkas negali uždrausti naudoti panašų (**orig. p. 3**) žymenį prekybos veikloje, jeigu ir tokia apimtimi, kiek jis saugomas vienos iš Beniliukso valstybių teisės aktais pripažinta ankstesne tik tam tikroje vietovėje taikoma teise.

CCC ir kt. nesutiko su tariamu teisių į prekybinį pavadinimą pažeidimu, be kita ko, remdamiesi apribojimais dėl neprieštaravimo.

2.4

Rechtbank (apylinkės teismas, Nyderlandai) tenkino (ieškovės) ieškinį.

2.5

Hof (Apeliacinis teismas, Nyderlandai) panaikino *Rechtbank* sprendimą ir atmetė (ieškovės) ieškinį¹.

Šiomis aplinkybėmis *Hof*, kiek tai reikšminga bylą nagrinėjant kasacine tvarka, pripažino:

Dėl tariamo teisių į prekių ženklą pažeidimo

(Ieškovė) mano, kad ginčijamas pavadinimo (3 asmuo) naudojimas ant CCC autobusų (priskirtinas) prie prekių ženklo ir prekybinio pavadinimo naudojimo. CCC ir kt. mano, kad šis naudojimas turi būti kvalifikuojamas tik kaip prekybinio pavadinimo naudojimas. Bet kuriuo atveju, kadangi šalys šiuo klausimu sutarė, *Hof* ginčijamo pavadinimo (3 asmens) naudojimą kvalifikavo kaip prekybinio pavadinimo naudojimą. Atsižvelgiant į toliau išdėstytus argumentus, nebūtina dar aiškintis, ar yra naudojamas prekių ženklu. Jeigu CCC ir kt. naudojo pavadinimą (3 asmuo) tapačiu ar panašiu būdu, bet kuriuo atveju, kaip (dominuojančią) prekinio pavadinimo (pavadinimų) dalį, jau tuo metu, kai 2008 m. sausio 15 d. buvo paduota prekių ženklo registracijos paraiška, (ieškovė) pagal BKIN 2.23 straipsnio 2 dalį negali prieštarauti „ankstesnės teisės“ naudojimui. <...>

Hof daro prielaidą, kad CCC nuo 2006 m. vežė keleivius iš pradžių vienu, o paskui dviem moderniais autobusais, kurių galinėje dalyje buvo nurodytas pavadinimas (3 asmuo), o po juo arba šalia jo – interneto svetainė [www.\(D\).nl](http://www.(D).nl). Šis pavadinimo (3 asmuo) naudojimo būdas laikytinas prekybinio pavadinimo naudojimu. Tai reiškia, kad CCC ir kt. gali veiksmingai remtis BKIN 2.23 straipsnio 2 dalimi ir kad reikalaujamas įpareigojimas nutraukti pažeidimą negali būti priimtas. <...>

Dėl tariamo teisių į prekybinį pavadinimą pažeidimo

Kadangi CCC ir kt. tvirtina, kad (ieškovė) naudoja prekybinį pavadinimą nuo 1978 m. ir kad CCC iki 1991 m. šio pavadinimo nenaudojo, *Hof* mano, kad (ieškovė) teises į prekybinį pavadinimą įgijo anksčiau negu CCC. CCC naudojant ginčijamą prekybinį pavadinimą ((D) (3 asmuo)), kyla pavojus, kad visuomenė jį supainios su (ieškovės) prekybiniu pavadinimu ((A ir (ieškovė))). Visuose šiuose prekybiniuose pavadinimuose skiriamasis požymis yra pavadinimas (ieškovė), nors šalys vykdo tapačią veiklą ir netgi tame pačiame regione bei šalia viena kitos esančiose įmonėse. <...>

Hof mano, CCC ir kt. galėjo tikėtis, kad (ieškovė) neprieštaraus prekybinio pavadinimo ((D) (3 asmuo)) naudojimui ant CCC autobusų. Šiuo atveju *Hof*

¹ *Gerechtshof Den Haag* (Hagos apeliacinis teismas, Nyderlandai), 2019 m. vasario 12 d., ECLI:NL:GHDHA:2019:1530.

atsižvelgia į tai, kad (ieškovė) nuo 1977 m. iki 1997 m. neprieštaravo, jog bendrovės „Amersfoort's Bloei“ ir CCC naudotų autobusus su prekybiniais pavadinimais, kuriuose pavadinimas (ieškovė) buvo skiriamasis ir bet kuriuo atveju bendrame išpūdyje dominuojantis požymis, todėl CCC galėjo pagrįstai manyti, jog (ieškovė) nuo 2007 m. neprieštaravo, kad CCC (vėl) vežtų (**orig. p. 4**) keleivius autobusais, paženklintais prekybiniais pavadinimais (3 asmuo) www.(D).nl / (D) (3 asmuo), kad „Amersfoort's Bloei“ bendrovės ir (ieškovė) apie dvidešimt metų dirbo kartu ir kad pavadinimo (ieškovė) kaip prekybinio pavadinimo (arba prekybinio pavadinimo dalies) kilmė sietina su šių asmenų senelio veikla. Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į sąžiningumo principą, nepriimtina, kad 2015 m. pabaigoje (ieškovė) dar turėtų galimybę prieštarauti tokiam naudojimui, remdamasi savo ankstesnėmis teisėmis į prekybinį pavadinimą. Išvada, kad CCC ir kt. galėjo tikėtis, jog (ieškovė) neprieštaraus pavadinimo (3 asmuo) naudojimui ant jų autobusų, yra svarbi dar ir dėl to, kad (ieškovė) ilgą laiką neprieštaravo, jog CCC žymenį (C) naudotų keleivių vežimui skirtiems senoviniams autobusams. CCC ir kt. teigia, kad šis žymuo naudotas nuo 1991 m. (ieškovė) pripažino ir bet kuriuo atveju neginčijo, kad 1997 m. CCC turėjo du, o 2006 m. – keturis senovinius autobusus, ir bent nuo 2001 m. ant šių autobusų buvo žyma (C), o ieškovė apie tai žinojo. Vadinasi, (ieškovė) šiam naudojimui neprieštaravo ne mažiau kaip keturiolika metų. <...>

Net jei būtų galima daryti prielaidą, kad (ieškovė) nuo 2007 m. ne dėl savo kaltės nežinojo, jog CCC ant savo autobusų naudoja (ieškovės) prekybinius pavadinimus, kitų šios bylos aplinkybių pakanka (neprieštarauta (ieškovės) prekybinių pavadinimų naudojimui 1977–1997 m. ant autobusų, o nuo 2001 m. – ant senovinių autobusų, ilgus metus trukęs šalių bendradarbiavimas ir tas pats senelis, sukūręs prekybinius pavadinimus) išvadai, kad CCC pagrįstai tikėjosi, jog (ieškovė) neprieštaraus, kad CCC naudotų prekybinius pavadinimus (D) (3 asmuo) ant savo autobusų. <...>

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad CCC ir kt., ginčydami reikalavimus dėl prekybinių pavadinimų, gali veiksmingai remtis apribojimu dėl neprieštaravimo, todėl ši ieškinio dalis taip pat turi būti atmesta. <...>

3 Kasacinio skundo pagrindo vertinimas

3.1

Kasacinio skundo pagrindo III–VIII dalys susijusios su *Hof* sprendimu ir jį pagrindžiančiais motyvais <...>, kad CCC ir kt., ginčydami (ieškovės) reikalavimus dėl prekybinių pavadinimų, gali veiksmingai remtis apribojimu dėl neprieštaravimo.

Šiose dalyse išdėstyti prieštaravimai neleidžia tenkinti kasacinio skundo. <...> (procesinė nuostata)

3.2

I dalyje ginčijamas *Hof* sprendimas, kad CCC ir kt. gali veiksmingai remtis BKIN 2.23 straipsnio 2 dalimi (ankstesnė redakcija).

Šioje dalyje, be kita ko, nurodyta, kad *Hof* laikėsi klaidingos teisinės nuomonės, kai nusprendė, <...> jog CCC ir kt. būtų galėję remtis BKIN 2.23 straipsnio 2 dalimi (ankstesnė redakcija) jau tuo atveju, jei jie būtų naudoję prekybinį pavadinimą (3 asmuo) iki prekių ženklo paraiškos padavimo 2008 m. sausio 15 d. arba tuo metu. Šioje I dalyje tvirtinama, kad CCC galėtų remtis BKIN 2.23 straipsnio 2 dalyje (ankstesnė redakcija) numatytu apribojimu tik tuo atveju, jei jų prekybinis pavadinimas būtų ankstesnis už (ieškovės) pavadinimą. Kadangi *Hof* <...> teigė, kad (ieškovės) teisė į prekybinį pavadinimą atsirado anksčiau nei CCC ir kt. teisė, ir <...> nusprendė, kad egzistuoja tikimybė (**orig. p. 5**) supainioti (ieškovės) prekybinį pavadinimą su CCC ir kt. prekybiniu pavadinimu, CCC ir kt. neturi „ankstesnės teisės“ pagal BKIN 2.23 straipsnio 2 dalį (ankstesnė redakcija).

3.3.1

I dalyje keliamas pagrindinis klausimas, kada galima kalbėti apie „ankstesnę teisę“ pagal BKIN 2.23 straipsnio 2 dalį (ankstesnė redakcija). Ši nuostata suformuluota taip:

„Išimtinė teisė į prekių ženklą neapima teisės prieštarauti panašaus žymens naudojimui prekybos veikloje, jeigu ir tokia apimtimi, kiek jis saugomas vienos iš Beniliukso valstybių teisės aktais pripažinta ankstesne tik tam tikroje vietovėje taikoma teise.“

3.3.2

BKIN 2.23 straipsnio 2 dalimi (ankstesnė redakcija) buvo įgyvendinta panaikintos Prekių ženklų direktyvos 89/104/EEB² ir Prekių ženklų direktyvos 2008/95/EB³ 6 straipsnio 2 dalis. Pastarojoje direktyvoje ši nuostata buvo suformuluota taip:

„Prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai prekybos veikloje naudotis ankstesnėmis tiksliai tam tikroje vietovėje taikomomis teisėmis, jeigu tokią teisę pripažįsta tos valstybės teisės aktai ir jei ji taikoma tik toje teritorijoje, kurioje ji yra pripažįstama.“

3.3.3

Prekių ženklų direktyvos 2008/95/EB 6 straipsnio 2 dalis pastarąjį kartą buvo beveik be pakeitimų perkelta į Prekių ženklų direktyvos (ES) 2015/2436⁴

² 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmoji Tarybos direktyva 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti, OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92.

³ 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (kodifikuota redakcija), OL L 299, 2008, p. 25.

14 straipsnio 3 dalį. Ši nuostata buvo įgyvendinta dabartine BKIN 2.23 straipsnio 2 dalimi, kuri taip pat beveik tapati šioje byloje esminei BKIN 2.23 straipsnio 2 daliai (ankstesnė redakcija).

3.3.4

Ši byla iškelta 2015 m. pabaigoje (kai (ieškovė) pareikalavo, kad CCC ir kt. nutrauktų teisių į prekių ženklą pažeidimą). Todėl jai taikoma Prekių ženklų direktyva 2008/95/EB⁵.

3.3.5

Hoge Raad nuomone, kyla pagrįstų abejonių atsakant į klausimą, nuo kada galima laikyti, kad taikoma „ankstesnė teisė“ pagal panaikintos Direktyvos 2008/95/EB 6 straipsnio 2 dalį. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas dar nėra priėmęs sprendimo šiuo klausimu.

3.3.6

Galima būtų argumentuoti, jog norint kalbėti apie „ankstesnę teisę“ pagal šią nuostatą, pakanka, kad trečioji šalis iki prekių ženklo paraiškos padavimo prekybos veikloje būtų pasinaudojusi teise, kuri pripažinta atitinkamos valstybės narės teisės aktais.

3.3.7

Taip pat būtų galima argumentuoti, kad apie „ankstesnę teisę“ galima kalbėti tik tuo atveju, jei pagal atitinkamus nacionalinės teisės aktus, remiantis šia ankstesne teise, prekių ženklo savininkui gali būti uždrausta naudoti prekių ženklą. **(orig. p. 6)**

Šiomis aplinkybėmis primintina, kad Italijos delegacija iš pradžių siūlė tokią Prekių ženklų direktyvos 89/104/EEB 6 straipsnio 2 dalies formuluotę⁶:

„The trade mark shall not entitle the proprietor to prohibit a third party from using, in the course of trade, an earlier right which only applies in a particular locality if such use is confined to the territory where that right is recognized by the laws of the Member State in question, *even though that right may no longer be invoked against the later registered trade mark.*“ (išskirta tik čia) („Prekių ženklas

⁴ 2015 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2436 valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (nauja redakcija), OL L 336, 2015, p. 1.

⁵ Žr. 2016 m. kovo 3 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Daimler*, C-179/15, ECLI:EU:C:2016:134, 19 punktą.

⁶ 1986 m. spalio 15 d. pastaba 9377/86, p. 12, 26 išnaša: <https://www.civil.law.cam.ac.uk/projecteuropean-travaux/trade-marks-directive>.

nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai prekybos veikloje naudotis ankstesnėmis tikrai tam tikroje vietovėje taikomomis teisėmis, jeigu tokią teisę tik toje teritorijoje pripažįsta tos valstybės teisės aktai, *net jei ankstesne teise nebegalima pasinaudoti ginčijant įregistruotą prekių ženklą.*“)

Vis dėlto išskirta dalis nebuvo įtraukta į Prekių ženklų direktyvos 89/104/EEB 6 straipsnio 2 dalį.

Be to, atkreiptinas dėmesys į tai, kad pagal Prekių ženklų direktyvos 2008/95/EB 4 straipsnio 4 dalies c punktą ir Prekių ženklų direktyvos (ES) 2015/2436 5 straipsnio 4 dalies b punktą bet kuri valstybė narė gali numatyti, kad prekių ženklas nebus registruojamas arba, jeigu įregistruotas, registracija gali būti pripažinta negaliojančia, jeigu ir tokia apimtimi, kiek prekių ženklo naudojimas gali būti uždraustas dėl ankstesnės teisės⁷.

3.3.8

Taip pat galima būtų argumentuoti, kad kalbant apie trečiosios šalies „ankstesnę teisę“ svarbu, ar prekių ženklo savininkas naudojasi dar ankstesne (atitinkamos valstybės narės teisės aktais pripažinta) teise į žymenį, dėl kurio buvo paduota prekių ženklo paraiška, ir, jei taip, ar galima uždrausti trečiajai šaliai naudotis tariamai „ankstesne teise“ remiantis šia dar ankstesne teise (žr. šios bylos 3.3.9 punktą).

3.3.9

Šioje byloje *Hof* nusprendė, kad, kalbant apie žymenį „(ieškovė)“, dėl kurio buvo paduota prekių ženklo paraiška, prekių ženklo savininkė (ieškovė) teisės į prekybinį pavadinimą įgijo anksčiau negu CCC ir kt. <...>. Vis dėlto, *Hof* nuomone, (ieškovės) teisė uždrausti CCC ir kt. naudoti prekybinį pavadinimą (3 asmuo) (kurio naudojimas pagrįstas tariama CCC ir kt. turima „ankstesne teise“) remiantis šia ankstesne teise į prekybinį pavadinimą, buvo apribota <...>.

Pagal Nyderlandų teisę apie teisės apribojimą galima kalbėti tuomet, jeigu teisės turėtojas veikė tokiu būdu, kuris, remiantis sąžiningumo principu, yra nesuderinamas su galimybe vėliau pasinaudoti savo teise. Šiuo atveju nepakanka tik laiko aspekto. Turi susiklostyti ypatingos aplinkybės, pagrindžiančios kitos šalies teisėtus lūkesčius, kad teisių turėtojas nebepasinaudos savo teisėmis, arba dėl kurių atsirastų nepagrįsta našta ar diskriminacija kitos šalies padėties atžvilgiu, jei šia teise vis dėlto būtų pasinaudota⁸.

⁷ Taip pat žr. 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (kodifikuota redakcija), OL L 78, 2009, p. 1, 8 straipsnio 4 dalies b punktą bei 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (kodifikuota redakcija), OL L 154, 2017, p. 1, 8 straipsnio 4 dalies b punktą.

⁸ <...>

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 3.1 punkte, šioje byloje konstatuotina, kad CCC ir kt., ginčydami (ieškovės) reikalavimus, susijusius su prekybiniais pavadinimais, gali veiksmingai remtis teisių apribojimu. Tai reiškia, kad (ieškovė) negali uždrausti CCC ir kt. naudoti prekybinį pavadinimą (3 asmuo) (kurio naudojimas pagrįstas tariama CCC ir kt. turima „ankstesne teise“) remdamasi savo dar ankstesne teise į prekybinį pavadinimą.

3.3.10

Kadangi atsakymas į klausimą, kaip reikia aiškinti sąvoka „ankstesnė teisė“ pagal panaikintos Prekių ženklų direktyvos 2008/95/EB 6 straipsnio 2 dalį, yra svarbus šioje byloje vertinant I dalį ir į šį klausimą neįmanoma atsakyti be pagrįstų abejonių, *Hoge Raad* teikia šį klausimą Europos Sąjungos Teisingumo Teismui prašydamas priimti prejudicinį sprendimą. **(orig. p. 7)**

3.4

<...> (informacija apie procesą nacionaliniame teisme)

4. Faktinės aplinkybės ir pagrindiniai aspektai, į kuriuos turi atsižvelgti Europos Sąjungos Teisingumo Teismas, aiškindamas teisę

Hoge Raad nurodo 2.1–2.5 punktuose ir 3.3.9 punkte minimus faktus bei pagrindinius aspektus, kuriais reikia remtis atsakant į prejudicinius klausimus.

Be to, pagrindiniu punktu laikytina, kad (ieškovės) prekybinis pavadinimas „(A)“ ir „(ieškovė)“ bei CCC ir kt. prekybinis pavadinimas (3 asmuo) laikytini Nyderlanduose pripažintomis teisėmis pagal panaikintos Prekių ženklų direktyvos 2008/95/EB 6 straipsnio 2 dalį.

5 Prejudiciniai klausimai

1. Ar konstatuojant, kad trečioji šalis naudojasi „ankstesne teise“ pagal panaikintos Direktyvos 2008/95/EB 6 straipsnio 2 dalį,

a) pakanka, kad ši trečioji šalis prekybos veikloje iki prekių ženklo paraiškos padavimo naudojosi pagal atitinkamos valstybės narės teisės aktus pripažinta teise, arba

b) būtina, kad ši trečioji šalis pagal atitinkamus nacionalinės teisės aktus, remdamasi šia ankstesne teise, galėtų uždrausti prekių ženklo savininkui naudoti prekių ženklą?

2. Ar atsakant į pirmąjį klausimą taip pat svarbu, ar prekių ženklo savininkui taikoma dar ankstesnė (pagal atitinkamos valstybės narės teisės aktus pripažinta) teisė į žymenį, įregistruotą kaip prekių ženklas, ir, jei taip, ar svarbu, ar prekių

ženkle savininkas, remdamasis šia dar ankstesne pripažinta teise, gali trečiajai šaliai uždrausti naudotis jos tariamai „ankstesne teise“?

6 Sprendimas

<...> (*Hoge Raad* teikia minėtą klausimą, bylos nagrinėjimas sustabdomas)

<...> (Parašas)

DARBINIS VERTINIMAS